

הקיפום הגרמנים והציבו את התותחים הנ"ט שלהם בטוח 500 מטר בערך, מתוך כונה להלום עם שחר. למזלם של הבריטים גילה המג"ד שלהם ערנות ותבונה — בהפעילו פטרולים רגליים, אשר הרגישו בתכונה מסביבם — והוא פרץ מתוך המלכודת בעוד לילה.

בפרקים האחרונים של הספר משמש המספר כקצין אג"ם של חטיבת שריון. הוא מתאר ברפרוף את קרבי-הבלימה המוצלח ליד עלם-אל-חלפה (סוף אוגוסט — ראשית ספטמבר 1942) ואח"כ את ההבקעה במערכת אל-עלמין ואת הרדיפה מאל-עלמין דרך לוב כולה ועד אל קומאראת ולתוך תוניסיה. מבלי שהמחבר נכנס לתיאור אישיותו של המפקד החדש של הארמיה-השמינית, דהיינו — גנרל מונט-גומרי, מודגשת ההשפעה העצומה שהיתה להופעתו. עם קבלתו את הפיקוד, אסף מונטגומרי את כל המפקדים, ממג"ד ומעלה, הסביר להם כיצד יכה

את הגרמנים, ונסך בהם תחושת בטחון. את תכניות הנסיגה, שהיו מונחות בתיקי המטות השונים, פקד לשרוף. מונטגומרי אמנם תקף כשלרשותו כוח עדיף, אולם הוא השכיל לנצל את כוחותיו — וכן את שגיאת האויב: את נטיותו של זה לחזור על טכניקת-לאחר שהצליחו בעבר. מונטגומרי המריץ את המפקדים שנתחת פיקודו להיות בעלי יזמה רבה ככל-האפשר בקרב.

ספר זה הוא ספרו של קצין-לוחם שראה הרבה ועברו עליו נסיונות הרבה והוא יודע כיצד למסור את קורותיו אלה בשפה ברורה ורווית נימה אנושית; ותוך כדי-כך נמצא הוא מלמד אותנו פרק נכבד במציאות הטקטית של מבצעי-שריון במדבר. כל מי שרוצה להכיר ולדעת כיצד לחמו אנשים בתוך טנקים במדבר המערבי, במלחמת-העולם השנייה — ימצא בספר זה לא רק ענין רב אלא אף מקור-ידיעה מאלף.

הדים

בלי צבא. מקובל חזק — אייאפשר

פרשת-ויכוח ערה (ושמא — גורלית?) נתעוררה בעקבות הרצאותיו הנודעות, בשלהי השנה שעברה, של מיי-שהיה שגריר ארה"ב במוסקבה, ג'ורג' קנאן. בשאלת היחסים בין שני ה"גושים" ואפשרויות "ני" תוק המגע-העיון" ביניהם באזור מרכז-אירופה. בויכוח זה קבע לעצמו מקום בולט ספרו "עצמה ודיפלומטיה" של מי שכיהן כשר-החיצון בימי הנשיא טרומן בשנות מלחמת-קוריאה). הלא הוא ד"ר צ'ייסון, המקובל גם-הוא כאחד הגדולים שבמערכות מדיניות-החוץ האמריקאית (והוא אף אחד השנואים ביותר על מרבית המפלגה הרפובליקנית — השליטה כיום בממשלת ארה"ב). אין הספר מבטא, כמובן, את קו-מדיניותה של המפלגה הדמוקרטית (אם אמנם ישנו קו אחיד כזה בנמצא...); אדרבא, כמה מהנחיותיו עלולות להראות כאפיקורסיות בעיני לא-מעטים מעמודי-התוך שלה. אך הוא משמיע ברבים דעות והערכות של איש רב-נסיון, רחב-אופקים ומעיון חשוב. אחת ההפתעות שבספר היתה, בשביל לא-מעטים, התנגדותו הנמרצת לתפיסת "ניתוק-המגע" הנ"ל, לו הטיף קנאן (אשר בשעתו שימש כ"מרכז תכנון-המדיניות" במחלקת-המדינה של ארה"ב, בימי היות צ'ייסון "מוכיר-המדינה"). אך יתכן כי יסודי יותר — ובדייקימא יותר — הנו ערכה של אותה

פיסקה בספרו, אשר קבעה את עמדתו בסוגית מגמות-חימושן של "בעלות-הברית המערביות"; שכן ניתן בפיסקה זו ניסוח נמרץ ועקבי ביותר למשאלות, שהושמעו ע"י אחדים מהוגי-הדעות הצבאיים העיקריים של בריטניה, (ואשר מצאו להן הד גם בקרב אנשי-הצבא, ופרשנים-צבאיים, בארה"ב עצמה). והרי ניסוח-הוא, התמציתי:

תהיה זו טעות הרת-שואה אם נגדיל את העצמה-הגרעינית המצויה בתוך אירופה, כחלק מקו-המדיניות הנוכחי שלנו להגדיל את מידת השענו-תנו הצבאית על כלי-זיון גרעיניים; שאם נעשה כן, נגרס לכך, כי תתמדנה הסכנה והאימה אשר בחיים מתחת לחרב-דמוקלט. ...תפתח-ההצלה יימצא בכך, שבעלות-הברית תפתחנה כוחות ב"נוסח-המקובל", בעצמה, שתתן להם את היכולת להגן על אירופה בפני התקפה ע"י כוחות "בנוסח-המקובל" אשר לאויב.

בנידון כך, הרי נמצא מיי-שהיה מיניסטר-החוץ של ארה"ב מגיע למסקנה הדומה לזו של פרופ' בלקט מבריטניה (ושל מומחים צבאיים בריטיים הרחוקים בשאר תפיסותיהם מרחק-רב מפרופ' בלקט), בדבריו המתפרסמים בחלק אחר של חוברת "מערכות" זו.